

“A l’Alacant del 1804, no hi podien triomfar els principis de la Il·lustració”

Ramon Pastor (Sant Vicent del Raspeig, Alacantí, 1953) publica a la col·lecció “Càlam” de Barcanova la novel·la històrica *El metge de la Inquisició*, situada a l’Alacant martiritzada per la febre groga, a principi del segle XIX.

—Fins a quin punt és fidel als fets històrics, la vostra novel·la?

—És històrica l’ambientació, sobretot. L’època. Les institucions. Les circumstàncies. La febre groga del 1804 va ser real. Tota l’ambientació geogràfica i social de la ciutat és documentada. De la Inquisició, què us n’he de dir? Ara, hi ha llicències literàries. Per exemple, no és documentat que hi haguera un embrió de la maçoneria a Alacant, el 1804. N’hi ha indicis, però no prou documentats.

—Si la francmaçoneria no és prou documentada, per què la hi introduïu?

—Perquè en aquella època la Inquisició la té per una gran enemiga, a falta de jueus i moriscos, que ja ha eliminat. Els enemics a controlar, a eliminar, són els afrancesats i els francmaçons. És documentat que persegueixen els francmaçons i les seues societats. Això no és cap invent. El 1751, mig segle abans, l’inquisidor Pedro Torrubia s’introdueix en una lògia maçònica, hi identifica els maçons i després els fa torturar, empresonar i condemnar. L’única llicència literària és situar francmaçons a Alacant.

—Per què heu triat aquesta època?

—La novel·la sorgeix d’un conte sense context històric, relacionat amb un botxí. Quan vaig decidir d’introduir-hi més personatges per fer-ne una novel·la, vaig llegir un article sobre la febre groga del 1804, a Alacant, al mateix temps que m’arribaven notícies d’una incipient maçoneria, el panteó de Guíjarro, als afores de la ciutat, monument del 1804 amb símbols maçònics pintats que no se sap si són del 1804 o un pèl posteriors. El moment, doncs, em va semblar prou significatiu i important. Un moment convuls, ple de crueltat. I, a més, era una època molt ben documentada. Un any més pacífic no m’hauria anat prou bé. Les èpoques tranquil·les donen poc per a un escriptor.

—Cal estudiar-la a fons, la francmaçoneria d’Alacant?

—A tot Espanya és poc estudiada, la del XVIII, perquè, com va dir Pérez Galdós, ser francmaçó i res era, abans del 1809,

Ramon Pastor s’estrena com a novel·lista d’adults amb *El metge de la Inquisició*, publicada a “Càlam”, per Barcanova.

la mateixa cosa. Al segle XVIII va ser tallada de soca-rel per la Inquisició.

—El metge de la Inquisició és la primera novel·la d’adults que publiquen. En teniu més d’escrites?

—Moltes, però no troben, ara com ara, editor, o encara no les he enviades a cap editorial. En tinc de temes i àmbits diversos, històrics i actuals. De l’Egipte antic, de la guerra civil, de pares separats. Entre obres juvenils i d’adults, n’he escrites quaranta, la meitat de les quals sense publicar.

—No us desanimeu?

—No. Vaig començar a escriure fa vint anys i cada any em publiquen un llibre. Podria ser millor, podrien ser dos llibres cada any, però no em desanime. No oblidem que publicar, en general, és difícil, complicadíssim. Tinc amics que han provat de publicar i ho han deixat. I després sóc un escriptor alacantí. Es poden comptar amb els dits d’una mà els autors alacantins que han pogut publicar

en editorials de Catalunya. Amb els premis no he tingut sort, però sí amb les editorials juvenils.

—Alacant, al marge de la Inquisició, era, aquell tombant de segle, liberal o conservadora?

—Conservadora. Ho era molt. I molt monàrquica. Parlem d’una societat molt endarrerida, molt pobletana. Molt simplota. Protestaven, sí, pels impostos, pels privilegis dels nobles i els clergues, però les protestes se les enduien el vent. Acaben acotant el cap. Era una societat molt conformista, molt ignorant, molt supersticiosa i, per tant, com més ignorància, més servilisme. Aquí no podien triomfar els principis de la Revolució Francesa.

—Quins objectius us guien a l’hora de fer una novel·la històrica com aquesta?

—Una novel·la ha de ser el reflex de la vida humana, com diu Pérez-Reverte –tot i que com a autor no m’agrada–, i també ha de ser una novel·la total, de les que defensa Vargas Llosa. Ha de tenir de tot: sexe, violència, amor... I el lector hi ha de quedar enganxat des de la primera pàgina. Les que guanyen premis literaris són, la major part, tedioses, avorrides, pedants. No vaig en aquesta línia.

Lluís Bonada